

HITLER KÉPREGÉNYE

A MEIN KAMPF ÉLETRAJZI
SZÁLÁNAK HITELESSÉGÉRŐL

Thomas Weber történész szerint a *Mein Kampf* több tekintetben Hitler „képregénye”. Olyan élettörténetet talált ki, amely politikailag hasznos volt számára. Ugyanis sehol sem szépítenek, manipulálnak, sőt hazudnak annyit, mint az önéletrajzokban. Mindez fokozottan érvényes Hitlerre, amikor származásáról, oktatásáról és tapasztalatairól beszél az első világháború előtt, alatt és után az első kötetben. Szinte minden oldal tartalmaz bizonyítható tévedéseket, félreértéseket vagy egyéb valótlan-ságokat. Nem a kisebb hibák érdekesek, hiszen pontos dátumok, helységek vagy nevek az évtizedek múlásával kiesnek az emlékezetből, hanem azok a bekezdések, amelyeket a közönségre gyakorolt hatása miatt Hitler tudatosan hamisított, hogy ön magát szépítse.

Hitler szülei
sírjánál, 1938

ANYAGI HELYZETE

A városi és vidéki munkásság érdekében kifejtett politikusi tevékenységének hihetővé tétele érdekében hangsúlyozta könyvében azokat az egyszerű viszonyokat, amelyek között fiatalkorát töltötte. Saját tudóbaja, majd édesanyja halála, „a könyörtelen valóság és a nyomorúság gyors elhatározásra készítetett. A csekély atyai vagyon ráment anyám betegségére, az árvapénz pusztá megélhetésemet sem biztosította, tehát valami úton-módon magamnak kellett megkeresnem a kenyeremet.”

Könyvének kritikusan azonban rámutatnak arra, hogy a mellrákban szenvedő anya orvosi kezeléséért Edmund Bloch linzi zsidó orvos szerényebb honoráriumot számított, amely becslések szerint összességében 500 koronát tett ki. Bizonyára sok pénz, különösen, mivel még nem működött betegbiztosító, amely átvette volna a költségek egy részét, de mindez nem szegényítette el a családot. Klara Pözl legkevesebb 4000 koronát kapott kis házuk eladásáért, évente 1200 korona özvegyi nyugdíjat, továbbá 480 korona évi nevelési segélyt a két gyermek után. A kamatokkal együtt az anya évente majdnem 1900 koronával rendelkezett, amely kereken a duplája volt egy kezdő tanár vagy jogász éves fizetésének. Ennek egyharmadát, 600 koronát lakbérre költötte, s a család szerényen élt. Igénytelenül étkeztek, tejet és kávé rendszeresen vásároltak, hetente kétszer kenyeret és húst, de gyümölcsöt és zöldséget viszonylag ritkán.

Anyja halála után a 18 éves Adolf havi 25 korona árvaellátást kapott, s évi 600 koronával rendelkezett az anyai örökségből is. Ezenkívül 1908-ban nagynénjétől, Johanna Pözl-től kétszer 924 korona kölcsönt kapott, amely gyakorlatilag ajándék volt. Tehát kb. 2500 korona indulótőkéje volt. Évi 1200 koronából még a drága Bécsben is meg lehetett élni. Bécsben töltött idejének első másfél évében tehát – leírásával ellentétben – nem keserű szegénység volt az osztályrésze. Élte világát, rendszeresen járt operába és kávéházakba. 1908–1909-ben a bejelentőlapokon „diáknak” tüntette fel magát, sőt „újságírónak”, anélkül hogy egy sort leírt volna. Még barátja, August Kubizek is naplopónak tartotta, aki iszonyodott minden kenyérkereséstől.

1909 késő nyarára tényleg elfogyott Hitler pénze. 1908. februári átköltözése óta legkevesebb 2800 koronát

költött, visszaemlékezésében mégis azt állítja, hogy a másfél évet „minden vagyon nélkül” vészelte át, s bécsi utazásakor mindössze 80 koronával rendelkezett. Kiköltözött albérletéből, s „alámerült”. Feltehetően adós maradt a lakbérrel, vagy a bécsi hatóságokat akarta megtéveszteni – talán mindkét megállapítás érvényes. Néhány hónapra a semmibe zuhant: a szabad ég alatt vagy nyomortanyákon éjszakázott. A 25 koronás árvaellátás csak a napi tejre és kenyérré volt elegendő.

HAJLÉKTALANLÉT

Alkalmanként átmeneti éjszakázási lehetőséget jelentett számára Meidlingben a hajléktalanok menedékhelye, amelyet egy magánegyesület tartott fenn adományokból. Ide esténként kereken ezer embert engedtek be, akik a nagy hálótermekben egy éjszakát melegen tölthettek, aztán reggel ismét ki kellett menniük az utcára, ahol már gyakran más nyomorultak vártak a következő éjszakai szállásra. Orvosok álltak készen, hogy az akut betegségeket és sérüléseket ellássák. Voltak tუსolók és ruhafertőtlenítők. Mivel senki sem kérte a betérok papírjait, nem tudjuk, hányszor éjszakázott itt.

Hitler saját erőből nem tudott kikászálódni az önmaga okozta nyomorból. A meidlingi menedékhelyen egy álnéven élő kis utcai koldus, Reinhold Hanisch rábeszélte őt, hogy kolduljon ismét egy kis pénzt nagynénjétől, aki tényleg küldött neki 50 koronát. Ebből akvarellpapírt és festéket vásárolt, hogy postai képeslapokról akvarelleket fessen. Hanisch aztán eladta képeit utcai árusoknak, képkereskedőknek és bécsi látogatóknak. A képek minősége szerény volt: „a m kereskedelem jobb üzleteiben állandóan elutasították a munkákat” – emlékezett később Hanisch.

A szerény bevétel 1910 elején mégis mindkettőjük számára lehetővé tette az átköltözést a Meldemannstrassén lévő férfiutthonba, ahol heti 2,50 koronáért minden bérlő egy 4 négyzetméteres hálókabint kapott, heti ágyneműváltással. A napot itt sem lehetett ágyban tölteni, de mégsem dobták ki őket az utcára. A férfiutthon rendelkezett nappalival, étteremmel és egyszerű, de kedvező áron működő konyhával. Itt Hitler napközben elkészítette akvarelljeit, Hanisch gondoskodott az eladásokról és a megrendelésekről, a bevételen pedig osztoztak.

Az üzlettársak azonban néhány hónap múlva összevesztek: Hitler rávette egyik lakótársát, hogy csalás miatt jelentse fel Hanisch-t, akit a rendőrségi kihallgatáson bevételek és képek elsikkasztásával vádolt. A bíróság a vádlottat egyheti fogságra ítélte. Hitler a *Mein Kampf*-ban teljesen elhallgatta Hanisch tanácsának szerepét a hajléktalanlétből való kiszabadulásában, s helyette saját tudatos döntésének állította be a dolgot. Eszerint a bécsi nyomorban szerzett tapasztalata adta a lökést, hogy művész-kisvállalkozó legyen.

A KATONAI SZOLGÁLAT SZABOTÁLÁSA

Hajléktalanságával és levelezőlap-festő tevékenységével párhuzamosan merült fel a katonai szolgálat ügye. Az osztrák védelmi törvény szerint az Ausztria–Magyarország hadseregébe való szolgálatra a férfiaknak a 21. életévük előtti őszőn kellett jelentkezniük az illetékes hatóságnál, s alkalmasság esetén a következő tavaszon bevonulni hároméves aktív szolgálatra, amelyet hétéves tartalékoság követett, és két év a honvédségnél (Landwehr). A jelentkezés mindig a 20 éveseket érintette, s pótlólag a 21 és 22 éveseket, akik még nem szolgáltak, mert felmentették őket, illetve elmulasztották a jelentkezést.

Talán 1909 szeptemberében a hajléktalanlétbe történt alámerülése is a katonai szolgálat alóli kibúvást szolgálta; mindenesetre nem jelentkezett. 1913-tól az 1889-ben születetteket már nem szólították fel nyilvánosan a jelentkezésre; a 24. életév betöltésével a korlátozott kiképzési kapacitás miatt rendszerint megszűnt ez a kötelezettség. Többnyire csak az egyes évfolyamok hadkötelezettjeinek felét tudták behívni. A többieket vagy alkalmatlannak nyilvánították, vagy szolgálat nélkül „tartalékos” állományba sorolták, amely békeidőben alkalmatlanságot jelentett. De Hitler tévedett, amikor azt hitte, ha nem jelentkezik, megúszhatja a katonai szolgálatot. Annál ugyanis, aki nem jelentkezett a törvénynek megfelelően, a behívás új korhatára automatikusan a 36. születésnapja lett.

Hitler elhallgatta a katonai szolgálatról való vonakodásának valódi okait: nem akarta feladni szerény, de békés képeslapfestői életét a bécsi férfiutthonban. Az osztrák–magyar hatóságok mindezt megkönnyítették szá-

KRONOLÓGIA

- ▶ **1889. április 20.** Adolf Hitler születése az ausztriai Braunauban
- ▶ **1895. február** a család a Linztől mintegy harminc kilométerre lévő Hafeld falucska környékére, majd 1898-ban Lambachba költözött
- ▶ **1898. november** a család a Linz határában fekvő Leonding faluba költözött
- ▶ **1900. szeptember 17.** elkezdte középiskolai tanulmányait a linzi reáliskolában, amelyet 1905 őszén fejezett be
- ▶ **1903. január 3.** apja halála
- ▶ **1905. június** a család a linzi Humboldtstrassén lévő lakásba költözött; 1907 végéig gondtalan évek Linzben
- ▶ **1907. október** sikertelen felvételi a Képzőművészeti Akadémiára
december 21. anyja halála
- ▶ **1908. február–1913. május** a bécsi évek
- ▶ **1913. május 25.** megérkezett Münchenbe, ahol akvarellek festéséből élt
- ▶ **1914. augusztus 5.** önkéntes az első bajor gyalogezredben
november 3. tizedessé léptették elő
november 9. küldönc a List-ezred ezredtörzsnél
december 2. megkapta a Vaskezeszt második fokozatát
- ▶ **1915. március–1916. szeptember** állóháború a Fromelles környéki lövészárokkrendszerben
- ▶ **1916. október 9.–december 1.** bal combjának sérülése miatt a Berlin melletti Beelitz kórházában ápolták
- ▶ **1918. augusztus 4.** megkapta a Vaskezeszt első fokozatát
augusztus egy hétre Nürnbergbe vezényelték telefonkezelői kiképzésre
október 13–14. az Ypres melletti déli fronton mustárgáztámadás áldozata lett
október 21. a pomerániai Pasewalk katonai kórházába szállították
november 21. ismét Münchenben, ahol hadifogolytábor őrzésére rendelték ki

mára. Mivel a hadkötelesség felülvizsgálatát az illetőségi község végezte, először Linzben tűnt fel, hogy nem jelentkezett. De itt ismeretlenek tekintették, jöllehet Bécsben a rendőrségnél bejelentkezett. Néhány héttel a 24. születésnapja után, 1913 májusában elhagyta Bécsset, s Münchenbe utazott, ahol ezután élni akart. „Hontalanként” jelentkezett be, ami nem felelt meg a valóságnak, de úgy tűnt, megvédi az osztrák katonai nyilvántartóktól. Nem így történt. 1913 augusztusában már keresték Ausztriában, 1914 elején pedig a bajor rendőrség „sorozási menekültként” bejelentette az Osztrák–Magyar Monarchia müncheni konzulátusán. Hitlert négyheti fogda s egy év börtön, valamint 2000 koronás pénzbüntetés és a katonai szolgálatra való behívás fenyegette, amelyet egy isten háta mögötti egységnek kell letöltenie.

1914. január 21-én írta meg élete leg-hosszabb levelét a sorozási kötelesség ellen. Ebben nehéz bécsi szociális helyzetére, a „keserű időkre”, pénztelenségére és tapasztalatlanságára hivatkozott, saját felelőssége elismerése nélkül. A levél részletei és a *Mein Kampf*ban írtak közötti eltérések miatt érthető, hogy 1938 márciusában, az Anschluss során utasította August Eigruber felső-ausztriai NSDAP-Gauleitert katonai irata személyes felkutatására és átadására. Másnap azonban Eigruber azt jelentette, hogy az irat nincs a helyén, s nem tudják, ki emelte ki. Hitler tajtékzott, több gyanúsítottat kihallgattatott a Gestapóval, de az eredeti irat nem került elő, s így nem lehetett megsemmisíteni. Az irat ugyanis Franz Jetzinger szociáldemokrata politikus padlásán sértetlenül túlélte a nehéz időket.

Hitler feleslegesen aggódott 1914. évi levele miatt, az osztrák–magyar hatóságoknak nem volt érdekük a menekülő hadköteles behívása. Röviddel később Salzburgban a pótsorozáson alkalmatlannak minősítették; így felélegethetett, nem kellett tartania a hároméves katonai szolgálattól. Később azonban a katonaság mégis politikusi pályájának kiindulópontja lett.

HÁBORÚS ÉLMÉNYEK

Az első világháború közelgő kitörésekor „*már az első pillanatban megérelődött bennem az elhatározás* – írja –, *hogy háború esetén [...] minden körülmények között búcsút mondok könyvemnek, mert úgy éreztem, hogy ott kell*

lennem, ahova a belső hang vezetelt. Elsősorban politikai okokból mondtam búcsút Ausztriának. Mi sem volt természetesebb, mint az, hogy most, a nagy harc kezdetén ismét mérlegelnem kellett meggyőződésemet. Nem akartam a Habsburg-monarchiáért küzdeni, de kész voltam népemért és az azt megtestesítő birodalomért mindenkor meghalni. Augusztus 3-án kegyelmi kérvényt nyújtottam be III. Lajos bajor király őfelségéhez, amelyben bajor ezredbe való beosztásomat kérelmeztem. A kabinetirodának e napokban bizonyosan sok dolga volt. Ezért annál inkább örültem annak, hogy kérésem már másnap elintézését nyert. Remegő kézzel bontottam fel az értesítést, és olvastam kérésem teljesítését azzal a felhívással, hogy egyik bajor ezrednél jelentkezsem. Egész lényemet öröm és hála töltötte el. Pár nap múlva már magamra öltöttem egyenruhám, hogy azután csak hat év múlva vessem le ismét. Mint valamennyi német számára, úgy az én számomra is megkezdődött földi létem legfeledhetlenebb és legnagyobb korszaka.”

A szemléletes leírás egyetlen szépséghibája, hogy szintén Hitler fantáziájának szüleménye. A müncheni kancellári kabinetnek, vagyis az uralkodó irodájának teljesen érintetlenül maradt irattárában később, 1924-ben nem találtak ilyen kérést, sem állítólagos választ; ráadásul ilyen ügyekben nem a kancellári kabinet, sőt maga a király sem volt illetékes. A reguláris csapatok mozgósításának rendkívüli erőfeszítései közepette pedig a minisztériumi tisztviselőknek sokkal fontosabb teendőik voltak, mint egy kevésbé sürgős kérés azonnali megválaszolása. Ezt a legendát egyébként nem a *Mein Kampf*hoz találta ki, hanem már egy korábbi életrajzában, 1921. november 29-én is megírta egy ismeretlen NSDAP-szimpatizánsnak.

Az első parancsnokáról, Julius Listről elnevezett ezredében, amely túlnyomórészt tartalékosokból és önkéntesekből állt, szemlélatomást jól érezte magát. Néhány hetes, rövidített kiképzés után elindultak Belgiumba. A hiányosan felszerelt és alig felkészített katonák 1914. október végén estek át a „tűzkeresztségen”, amelyet meglehetősen röviden említ könyvében: „*Flandriában, nedves, hideg átgyalogolt éjszaka után, midőn a nap első sugarai kibontakoztak a ködből, acélos köszöntés bűgött el fejünk felett, s utána éles csattanással szórta szét soraink között*

1914

golyózáporát, és túrta fel a nedves talajt. Még mielőtt eloszlott volna ez az acélfelhő, kétszáz torokból tört elő az első »hurrá« a halál első hírnökei felé! Most aztán elkezdődött a kattogás, zúgás, zengés, üvöltés. Mindenki előre-tört, lázas szemekkel, egyre gyorsabban, míg végre a hátrahagyott répföldeken túl, a sövényeknél megkezdődött a közelharc. A távolból dal hangjai törtek elő, amelyek egyre közelebb és közelebb jutottak, századról századra szálltak, éppen akkor, midőn a halál javában szedte sorainkból áldozatait. A dal elérkezett hozzánk, és mi továbbadtuk. »Deutschland, Deutschland, über alles, über alles in der Welt!« Négy nap múlva visszaindultunk. Még a lépésünk is megváltozott, a 17 éves ifjak férfiakhoz hasonlítottak. A List-ezred önkéntesei talán nem tanulták még meg tökéletesen a harcászatot, de meghalni már úgy tudtak, mint az öreg katonák.”

A *Mein Kampf* A világháború című fejezetében voltaképpen ez az egyetlen, megközelítően részletes leírás a konkrét csatáról, amelyben Hitler részt vett. A bekezdést ezzel zárta: „Ez volt a kezdet. Így ment tovább évről évre, de a csataromantika helyébe egyre inkább a borzalom lépett. A lelkesedés lassan elcsendesedett, s a kitörő mámort megfojtotta a halálfélelem.” E sorokat olvasva az olvasónak olyan érzése támadhat, mintha Hitler a következő négy évben is hasonló tapasztalatokat szerzett volna. Ám nem így volt: a Gheluvelt körüli harc volt az egyedüli roham, amelyben az önkéntes részt vett.

1914. november 3-án örvezetővé léptették elő, s hat nap múlva saját kérésére küldönc lett az ezredtörzsnél. A tíz

küldönc egyikeként parancsokat vitt az ezredparancsnoktól a századok tüzelőállásába. Mindez egyáltalán nem volt veszélytelen feladat; jöllehet az ezredtörzset több kilométerrel a frontvonal mögött állították fel, mégis gyakran érte tüzéségi támadás. De a halál valószínűsége mégis kisebb volt, mint az első vonal lövészárkában. A hét küldönc – akikkel 1915-ben Fournes-ban együtt fényképezkedett – egyike sem vesztette életét a nyugati fronton. Ezzel szemben a List-ezred katonái közül minden negyedik meghalt.

Adolf Hitler egyetlen harci bevetése nem két hétig, hanem 1914. október 29-től november 9-ig tartott. Ezt követően hírvivőként már privilegizált helyzete volt, mert túlnyomórészt a frontvonal mögöttes területén tartózkodott. Később azonban számos beszédében háborús tapasztalatait emlegette. 1916. október 5-én megsebesült: két kilométerrel a frontvonal mögött, az ezredparancsnokság közelében gránátszilánk fúródott a bal combjába, s kórházba került. A súlyosan megtizedelt és a háborúba belefáradt List-ezredet kétéves nyugati frontszolgálat után kivonták a somme-i csata első vonalából, és egy nyugodtabb frontszakaszra helyezték át, ahol viszont megnőtt a parancsmegtagadások, a dezertálások és az öncsonkítások száma.

Könyvénel jóval konkrétan írta le az első csatáját két müncheni ismerősének. A német katonák négyszeri előrenyomulásának és négyszeri visszaverésének leírásából azonban hiányzott a *Deutschlandlied* első sorainak említése. Ezt a List-ezred századosának naplója és egy ott harcoló katona sem említette. Sőt, a bajor tartalékosok és

önkéntesek „tűzkereszt-ségének” egész leírása nem állja meg a helyét. A saját kezdeményezésre történő bátor előretörés és rohamozás helyett valójában a legtöbb katona megpróbált kitérni a gyilkos ellenséges tűz elől. Amikor Bassenheim százados rohamra szólította fel embereit, naplója szerint háromszor kellett a parancsot megismételnie, mielőtt a katonák mozdultak volna. Az első nap estéjén Hitler egysége is visszavonult, s ismét feladták „a német vérrrel megvásárolt földet”.

Hitler tehát a *Mein Kampf*ban a „tűzkereszttség” leírását heroizálta, később pedig a Langemarck-mítosz hivatalos propagandájával toldotta meg. 1914. november 11-én a belgiumi Langemarck helységnél egy értelmetlen támadás során a 120 000 fiatal, tapasztalatlan német katona kétharmada életét vesztette. A roham az első világháború után a hősiesség és áldozatkészség szinonimája lett. Az 1936. évi berlini olimpiai faluban felépített Langemarck-csarnok a fiatal hősök áldozatát testesítette meg a hazáért folyó harcban.

KITÜNTETÉSE

1918. augusztus 4-én Hitlert kitüntették az első osztályú Vaskereszttel, amelyet a legénységi állománynak ritkán osztogattak. Erre azonban egy szót sem veszteget a *Mein Kampf*ban. A német történészek ezt két okra vezetik vissza: különféle hírek keringtek arról, milyen teljesítményt díjaztak vele, illetve a kitüntetés kínos lett volna az an-

Hitler a katonatársaival

1916

Hitler katonatársával a fronton és katonai igazolványa

tiszemita Hitler számára. A hivatalos felterjesztés a nehézségek ellenére „fáradhatatlan” és „áldozatos” tevékenységét említette. Egyik

katonatársa visszaemlékezése szerint az „igazi frontkatonák” között sohasem volt titok, hogy a Vaskeresztet „sokkal gyakrabban osztogatták a front mögötti törzseknél, mint elöl, a lövészárokokban”.

A másik körülmény az lehetett kitüntetése elhallgatásában, hogy felterjesztője Hugo Gutmann zsidó tartalékos hadnagy volt, aki példamutató tisztként már 1916 elején megkapta az első osztályú Vaskeresztet. Ezen túlmenően közrejátszhatott az a körülmény is, hogy a 6. bajor tartalékos hadosz-

tály, amelyhez ezrede is tartozott, külön készletet, 60 darab Vaskeresztet kapott az „utolsó harcokra”, háromszorosát a szokásos mennyiségnek.

Hitler 23 évvel később szűk körben azt mesélte, hogy „a világháborúban nem viseltem az első osztályú Vaskeresztet, mert láttam, hogyan adományozzák. Az ezredben volt egy zsidó, Gutmann, egyébként gyáva fickó. Ő viselte a kitüntetést. Kiábrándító és szégyenletes volt.” Hitler persze legfeljebb 34 napig viselhetne volna kitüntetését a front közelében, mivel 1918. augusztus 21-én telefonkezelői tanfolyamra küldték Nürnbergbe. Röviddel utána a List-ezred nagy brit offenzívába került és súlyos veszteségeket szenvedett. Hitler 1918. szeptember 27-én tért vissza a frontra, ám október 13-14-én

éjjel Ypern előtt klórgázgránátos pergőtűzbe került, ideiglenesen megvakult s a pomerániai Pasewalk városka kórházába került. Itt élte meg a német forradalmat, s határozta el végleg, hogy politikus lesz.

TANULNI KEZD

Felgyógyulása után, 1919 márciusában tért vissza Münchenbe, ahol politikai iskolája a hadsereg lett. A rövid életű müncheni tanácsköztársaság leverése után a „forradalmi események felülvizsgálatát végző bizottsághoz” vezényelték, amely a keleti frontról hazatért katonák részére szervezett tanfolyamokat, hogy a „katonák megismerkedjenek az állampolgári gondolkodásmód alapelveivel”.

Néhány bajtársával együtt úgy vélekedett, hogy a „novemberi gaztett pártjai”, a Centrupárt és a szociáldemokrata párt (SPD), nem tudják megmenteni Németországot a közeledő összeomlástól, s erre az úgynevezett „polgári-nemzeti” alakulatok sem alkalmasak. A tanfolyamon nagy érdeklődéssel hallgatta a tőzsde és a kölcsöntőke alapelveiről Gottfried Feder előadását, aki „kíméletlen brutalitással” állapította meg a tőzsde és kölcsöntőke éppen annyira spekulatív,

mint népgazdasági jellegét, s leplezte a kamat előítéletekkel teli szerepét. Mint írja: „A tőzsdei tőkének a nemzeti gazdaságtól való éles elkülönítése alkalmat nyújtott arra, hogy fellép-hessünk a német gazdaság nemzetközívé tétele ellen anélkül, hogy a tőke elleni harccal veszélyeztetnénk a független népi önfenntartás alapjait [...] a legnehezebb harcot nem az ellenséges népek ellen, hanem a nemzetközi tőke ellen kell megvív-nunk. Feder előadásá-

Számos kritikát figyelmen kívül hagyott, mert a bíróság előtt nehezen tudta volna bizonyítani a leírtakat. De felvette a harcot, ha keményebb támadás érte. 1932 februárjában például, amikor az *Echo der Woche*, a szociáldemokrata *Hamburger Echo* melléklete bejelentette, hogy „Hitler bajtárs” háborús szerepéről cikksorozatot indít, amelyben ezredtársa nyilatkozik a náci főnök első világháborús szerepéről. Bebizonyítja, hogy Hitler tíz nap-

1914

1918

ban az eljövendő küzdelem hatalmas jelszavát láttam [...]. Ismét tanulni kezdtem, és csak most jutottam el igazán a zsidó Karl Marx élete tartalmának és akaratának igazi megismeréséhez. Most értettem csak meg A tőkét, akárcsak a szociáldemokráciának a nemzeti gazdaság elleni harcát, amely valóban csak a nemzetközi pénz és tőzsde számára készíti elő az utat.” Már Feder első előadása (*A kamatrabszolgaság megtörése*) után „átvillant az agyamon, hogy megtaláltam egy új párt alapításának leglényegesebb fel-tételéhez vezető utat”.

KRITIKUS HANGOK

Hitlert természetesen zavarta, ha a tanúk – többnyire a sajtóban – ellentmondtak manipulált élettörténetének.

nál többet nem töltött az első vonalban, s azután azonnal küldöncnek jelentkezett az ezrednél. Négy évig alkalma lett volna kitüntetnie magát az első vonalban, de erre az utolsó pillanatig várt. Vagyis: „óvatossága nagyobb volt, mint becsvágya.” A hamburgi tartományi bíróság azonnal leállította a cikksorozat megjelenését, amelyet ezután röplapként adtak ki. Az ismeretlen szerző azonban durva hibát követett el azon állításával, hogy Hitler osztrák dezertőrként lépett be a bajor hadseregbe. Hitler végül megnyerte a pert, de a bíróság kimondta, hogy *Echo der Woche* nem minden állítása hamis.

Az NSDAP hatalomra jutása után már senki sem merészelt hasonló kritikát gyakorolni vele szemben. Még Anton Drexler sem, akit zavart Hitler leírása a DAP-ba való belépéséről:

„Így jelentkeztem a Német Munkáspárt tagjának, és hetes számmal kaptam egy ideiglenes tagsági igazolványt.”

De 1940 januárjában Drexler már nem bírta tovább, s levelet írt Hitlernek: „Senki sem tudja jobban, mint Ön, Führerem, hogy Ön sohasem a párt hetedik tagja, hanem legfeljebb a bizottság hetedik tagja volt, amelybe én kértem fel, hogy lépjen be toborzási vezetőnek.”

Valójában a DAP-nak kezdetben 50-60 tagja volt, s nem rendelkezett nyomtatott tagsági könyvvel. Csak 1920 elején készült ilyen igazolvány; s hogy a pártot erősebbnek mutassák, a számozás 501-gyel kezdődött. Drexler az 526., Hitler az 555. tag volt, vagyis valójában az 55. az összesen kb. 200 párttag között. ♦

Hitler bajtársai körében a katonai kórházban